

Magyar nemzet, magyar kultúra a kereszténység jegyében

Közösen kell dolgoznunk az emberért, a közösségért, jövőnkért, kulturánkért! - mondta előadásában dr. Pápai Lajos, győri megyéspüspök.

[Képgaléria](#)

A Keresztény Értelmiségiek Szövetségének Soproni Csoportja, a Soproni Kálvin Kör, és a Magyarországi Luther Szövetség Soproni Csoportja szervezésében a NYME Közgazdaságtudományi Karának aulájában dr. Pápai Lajos, megyés püspök a „Magyar nemzet, magyar kultúra a kereszténység jegyében” című előadásával ünnepelték a Magyar Kultúra Napját.

Az ünnep estén résztvett Firtl Mátyás, Sopron és környéke országgyűlési képviselője is. Fellépett a Fidelissima Vegyeskar – Czipszer Andrea vezényletével és Ács Tamás, a Soproni Petőfi Színház színművésze.

Az ősi magyar lét és hagyományok és a kereszténység viszonyának megvilágításával kezdte előadását dr. Pápai Lajos, aki – többek között – Prohászka Ottokárt is idézte:

„Szent István a nép apostola volt, hozzá emelte föl a nép tétovázó tekintetét, s egy szinte érthetetlen szentség sugárzott feléje. A kereszténység sorsával hullámozott a nép érzelme s bizalma is iránta, s a pogányság tényleg felütötte fejét, üstökbe kötötte haját, s vadul tombolva kísérelte meg többször összetörni István művét. A magyar életet, a magyar eszményt kellett tehát kereszténnyé tenni, hogy ez a kereszténnyé lett nemzeti eszmény nyissa meg a nép szívét a hitnek.

Ez a magyar eszmény Lászlóban lett kereszténnyé és szentté.

(...) Az emberek meg voltak ugyan keresztelve, de a nép még nem, mert a nemzet akkor válik kereszténnyé, amikor eszményeit keresztelik meg.

A régi vitézséget Szent László tüntette fel önmagán; e jellemvonása által szívén ragadta meg a nemzetet, amelynek öröme és eszménye László lett; dicshimnusz zeng a legenda róla, alakjába beleszővődik a nemzeti lelkesülés minden nagy gondolata s meleg érzelme.

A kereszténység ezentúl már nemzeti léletté, a keresztény király a nép hőségé vált.”

Mi a teendőnk most! Legalább nekünk, akiket itt, most összegyűjtött a keresztény hitünkért és nemzetünkért érzett felelősség? – tette fel dr. Pápai Lajos a kérdést hallgatóságának ünnepi beszédének végén.

Az első feladat mélyíteni az elkötelezett hitet, merjük vállalni szemben az utópiákkal. Ha valaki hisz másokból is előhívja a jobbik énjét. Merjük védeni az életet, a tisztaságot, a házasságot-családot, a hűséget. Kerüljük „az írástudók árulását.”

Merjük vállalni a magyar voltunkat.

Nekünk, katolikus és nem katolikus keresztényeknek közösen kell mindezekről tanúságot tenni. Ez nem jelenti hitbéli identitásunk feladását, de jelenti annak a kincsnek az értékelését, amiben már mind egyek vagyunk, és ez a mai együttlét is ebben erősít meg minket.

A lényeg, hogy mindannyian, akik ebben az országban élünk (hívő keresztények, nem hívő agnosztikusok, az élet értelmét keresők) , mindannyiunk közös kérdése, hogy tudunk-e együtt dolgozni az emberért, a közösségért, jövőnkért, kulturánkért?

Minket, keresztényeket ebben, természetesen, hitünk motivál. De ez nem akadály a együttműködésnek más nézetű embertársainkkal, testvéreinkkel.

Hívő, keresztény testvéreimnek mondom: Ne féljete! Ezzel nem veszítjük el a hitünket! Nem hívő, magyar testvéreimnek mondom: Ne féljete! Az egyház nem privilégiumokat kér, csak szabadságot, hogy szolgálhasson! Mindnyájunknak mondom: ne féljünk egymástól!

Mi, akik közösen szeretnénk együtt dolgozni hazánk erkölcsi, társadalmi, kulturális felemelkedéséért, nekünk egymástól nincs miért félnünk!

firtl.sopron.hu